

Г. П. ДОМУСЧИЕВ: СТИХОВЕ В ПРОЗА.

1.

НИКОГА ВЕЧЕ.

Кому ли в душата не е звучало ехото на тия страшни думи: „никога вече“. Те като че сж некакъв последен и несжкрушим предел между възможното и невъзможното. И човеку става ясно като две и две, че са приключени сметките му с миналото. Хладен ужас го сковвава и той сжс сжкрушено сжрдце си спомня за онова, което е било и което нема да бжде. Чуе ли некой суровата присжда на тия думи, това означава: „край“. Защото те сж тревожния вик за нещо безвъзвратно изгубено и човек се отзовава пред един свжршен факт. Нему остава само една възможност: да се примири с тоя факт. „Никога вече“ — това сж две думи, които ежеминутно дебнат човека. Те като че сж некакъв жесток часовой над неговото щастие, готов всеки момент да му каже: „стига“. Но как да се изрази това с езика на житейската суета? Може да го разбере само онзи, който е скжсал за винаги нишката с това щастие. Всекой от вас трябва да очаква неизбежната присжда на тия думи: „никога вече“. Подобно на тежжк чук те ще паднат вжрху главата на всекиго, кому когато е писано.

2.

ПЕЙТЕ, ДРУГАРИ!

Пейте, другари, нека се веселим в тоя час на забрава и блаженство! Пейте, защото незнаем след малко що ни очаква... Нали знаете, ангела на щастието е много свидлив. Не си спомняйте за миналото — еднакво ще тровят душата ви и добрите, и лошите спомени. Не мислете и за онова, което ни очаква — зло, или добро, то ще дойде и ние сме безсилни да го избегнем. Такъв е световния ред, другари, не трябва да измжчваме себе си с безутешни мисли. То е все едно да рушим с гумени топки твжрди и непристжпни скали... Нали виждате, всекиго дебне зла орисница. Всекому в света е даден тежжк кржст и той безропотно го мжжне. Па и защо ни интересува толкова сждбата на човека, нали ние се раждаме и умираме като прости амеби? ... Пейте всички, да не мислим какво е било и какво ще бжде